

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον και ενθαρρυντικόν περιόδικον σύγγραμμα, αλληθεις παρασχόν εις την χάραν ήμισυ ήμισυ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ *Εσωτερικού : *Εξωτερικού : *Ετησία 3,- *Ετησία 10,- *Εξαμήνιος 4,50 *Εξαμήνιος 5,50 *Τρίμηνης 2,50 *Τρίμηνης 3,- ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ *Εν *Αθήναις, 5 *Οκτωβρίου 1913 *Ετος 35ον.—*Αριθ. 45
---	--

τοῦ Βοσπόρου (ἐ, ὅπου μπορέις, γράφε μου) Νικήτην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔξοκαθωμα) *Ἀθήνα 1921-1912* (ὅχι, μὲ πένναν) *Ἐπιφάνου* τοῦ Κωνσταντίνου (ἔαρχα καὶ μ' ἐνθυμήθης γράφει μου) *Ἀκτῖνα Χ* (ὅχι, εἶνε προνόμιον τῶν ἐρησιῶν; κάποτε θυμῶς, ἂν στέλλῃ κανένας ἐξάμηνος κατὶ τὸ πολὺ καλῶ, γίνεται ἐξαιρέσις) *Χαλαρόν Κόδιον* (Ἀσκήσεις τώρα δὲν εἶνε δεκταί· ἄφιας νὰ προκηρυχθῆ ὁ Διαγωνισμός) *Νεορὰν Κρήσαν* (ἔστειλα τὰ ἐγκαινίονα δημοσιεύοντα δωρεάν) *Μαστροχάλαστρον* (συμφοροφῶμαι· καὶ εἰς ἀνώτερα) *Κυπριακῆν Ἀκτῖν* (εὐχόμεναι καλὴν πρόσοδον) *Πελοπον. Χελιδόνα* (τὸ ἐννοῶ) *Ροδοπαῖον Ἑλληνοπαῖδα* (ἔστειλα ἐκ νέου) *Ἡρώα* τοῦ 1913 (εἰμπορέις νάντιγράφῃς τὸ σχῆμα, χωρὶς νὰ χαλᾷς τὸ φυλλάδιον) *Ἀπόμνηστον Ἐδωανάκι*, *Ἄδρα* τῶν *Σαυτιῶν*, κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25ην Σεπτεμβρίου, ἠπαυτῆσθα εἰς τὸ προσεχές.

474. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

+ * * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
 + * * * * * = Ἐπιπέδιον κοινόν.
 + * * * * * = Πόλις Ἀγ. Γραφῆς
 + * * * * * = Ἀρχ. Ιατρού.
 + * * * * * = Ἀγωνισμα.
 + * * * * * = Βασιλεὺς Ἑβραίων
 + * * * * * = Ρωμαῖος Αυτοκράτ.

Οἱ σταυροὶ κατὰ σειράν: ζῶον φορητὸν, σημεῖον τῆς σφαιρας, υἱὸς τοῦ Ἰακώβ, σύμφωνον. Εἰς τὴν κἀβου τῆς Πυραμίδος, κατοικίδιον ζῶον.

*Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας
475-479. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κἀθωτι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

480. Διπλῆ Ἀκουστικῆς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κἀθωτι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνὸν ἀπακτικόν, τὰ δὲ τελικὰ γράμματα πτηνὸν ὕδροχαρῆς:

1. Ἀρχαίος ποιητής· 2. Βασιλισσα τῆς Τροίας· 3. Πόλις τῆς Κιλικίας, γνωστὴ ἐκ τῆς Γραφῆς· 4. Ὄρος τῆς Ν. Ἑλλάδος· 5. Πόλις γνωστὴ ἐκ τῆς Γραφῆς.

*Εστᾶλη ὑπὸ Μαριάνθης Χ. Ζαφειροπούλου
481. Φωνηεντόλιπον.

ὄνυ - πρς - κντρ - λκτῖν

*Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίας
482. Γρίφος.

1	1	1	1
1	1	1	1
1 1 1 1	1	δευτε	ραρ
1	1	1	1
1	1	1	1

*Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ.
ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 30-31

323. Ἀδάμας (Ἀδάμ, ἄς.)—324. Ὀνούξ (ὄ, νύξ.)—325. Νείλος-γέλιος.—326. Ὑπατος, Ὑπάτη.

327. ΟΥΔΥΣΣΕΥΣ 328. Σδκα (Κοί-ΟΛΛΑΝΔΙΑ στα Η-ΚΑΤΙ-ΒΑΓΙΑ ΖΗΤ να...)-329. 3+ΚΑΕΡΧΟΣ 3-2x2 : 4-2ΠΑΡΑΣΧΟΣ =0.-330. ΠΑΖΗΛΑΝΔΙΑ ΡΑΛΟΣ-ΙΣΠΑ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΝΙΑ (Πρίτσος, ἈσΣάριον, ΡιΠέδιον, ἈναΦη, ΛοΝδίνον, Ὁσλος, ΣκΛανίον.—331. Ἐωσασα ὁ ὡς ἰσασιν Ἑλλήνων ἄσοι.—332. Ὁ Διομήδης ἦτο γενναίος (ο-δύο μὲ δίς-η-τογ' ἐν-ε-ὠς.)

333. Ἐλευσίς (ἐλ, ἐφ, σὴς.)—334. Πιλᾶφι (πι, λᾶ, φι.)—335. Μάιος-Ἀλιος.—336. Ἀρκαδίος, Ἀρκαδία, Ἀρκαδίον.

337. **Ε** 338. **Ε**
ΙΑΗ **Λ**
ΕΚΑΒΗ **ΗΥΛΟΣ**
ΣΕΡΙΦΟΣ **Λ**
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ **Σ**

339. ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ("Ὀλορος, λᾶρος, ὤλος, κάπος, ρακή, ἄλυς, Ἴβρος, ἡπαρ, σταυρός.)—340. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ-ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ (ἈΓαμέων, ἠΥία, εἰΣβάλλω, ἄροΤΡον, ἌβδηΡΑ, κατΑναλίσκω, ἀρχιψᾶΛ-Της, ἈδυσανΙΑ, ΜαθαγασκΑΡη.)—341. Οὐαὶ τοῖς ἠρτημένοις.—342. Ἐάν νεός ποιητής, ἔξει γήρας ἐθδάλς (ἐ, ἄ, ναί, ὤς-πον εἰς εἰς-ἐξ εἰς-γῦρ' ἄς ἐφ θά λές.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιχῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδραμοῦντας μὰς λεπτὰ 5 μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαία τὸ τετραπλασίον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς τὸς στιχὸς ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιχῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἁπλάσι. Αἰ μὴ συνδραμοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Ἀῦρα τῆς Προγνῆσιον, Ἀστὴ τῆς Ἐλευθερίας, Ἄδρα τῶν Σαυτιῶν, Ἀπόμνηστον Ἐδωανάκι, Δοξασμένο 1913. Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ταταυλιανός, ὑποψήφιον Δημοψηφισματος ὑποστηρίζομενον ὑπὸ τοῦ Συλλόγου "**ΔΟΞΑ**," (ΙΓ', 406)

Ἀξίωτις κ. Πυγμαλίων ἢ Κισσαροδὲ τῆς Δευτεριάς, Πύργον.
 Δὲν μοῦ εἰσηγγεῖτε, σὰς παρακαλῶ, διατὶ, ἐνὶ πρό μῆνος καὶ πλέον σὰς ἔστειλα 2 δοχ. ἀντίτιμον 5 λαχείων τῶν "Ὀλυμπιῶν" μετ' ἐπιστολῆς, κατόπιν δὲ σὰς ἔγραψα ἐπανελημμένως, δὲν ἐτυχον ἀπαντησέως σας; Θά γίνῃ ἄρα γε ποτὲ ἢ περιφημῶς ἐκείνη κλήρωσις τῶν λαχείων, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα πάνε εἰς ὑγείαν τῶν νοστῶν;
 Δοξασμένο 1912 (ΙΓ', 407)

Ψηφίσατε τὰ ὑπέρωχα ψευδώνυμα:
ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ
ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Τσουκνίδα, γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾷς στὰ Μικρὰ μου Μυστικά;—**Μικρὰ Ἀριστοκρατίς.**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ
ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
 Ὑποψήφιον «Νέας Ἑλλάδος» διὰ τὴν Γ' τριμηναίαν. (ΙΓ', 410)

Ψηφίσατε ὄλοι τοῦ ὑπέρωγον ψευδώνυμον
Ἑλληνικὴ Θεότης.
 Ἐυγενὲς Ἰδανικόν, Δωδοναϊός. (ΙΓ', 411)

Ενηθέρωμος ὑποστηρίζομεν ὑπέρωχα ψευδώνυμα **Ἑλληνικὴ Θεότης, Μέγας Στρατηλάτης.**

*Υψηλόφων "Ἑλλην, 21η Φεβρουαρίου.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42 ΦΥΛΛΟΥ
 ("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 353).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλένη Γιαννάκη, Α. Τριανταφύλλου, Ν. Ευδᾶς
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τοῦλα Παπαχρονιοπούλου.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Ι. Τσιτζίνας.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ι. Σ. Ἰβραήμης
 Ἀπόμνηστον Ἐδωανάκι:
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πελ. Ι. Καλαμῖνος, Ν.κ. -Αναστασοπούλου, Ἀχ. Διονυσιοπούλου, Κωνστ. Θ. Σαγῶνις, Ἀρχόντω Κυριακοπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροφυλάκιαν καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Ἀθήναις Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ὁ ὀπατος ἐνεργότατος διὰ τρεῖς μῆνας ἐπὶ 1. 8)ρίτσιον.

Ἐξεδόθη ὁ Πρῶτος Τόμος τοῦ "ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ,"
 κ' εἰσιμάξεται ὁ Δεύτερος

«Οἱ δύο ψευδοκίστες, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ φύλακος...» (Σελ. 357 στ. γ')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Πῶς νάντισταθῆ πλέον ὁ δυστυχῆς φύλαξ;...

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ὀδηγήσω, ἐπιθύρσειν. Ἄν μᾶς καταλάβουν ὄμως, τί θά γίνῃ;

— Ἐννοία σου, καὶ δὲν θά καταλάβουν τίποτε! Θά φορῶσαμε αὐτὰ τ' ἀβεστωμένα ρούχα. Θά πασαλείψωμε λίγο καὶ τὰ μούτρα μας, κί ὄλοι θά μᾶς πᾶρουν γιὰ κτίστες ἀληθινούς.

Ὀὐτω συμφωνήθησαν ὄλα καὶ οἱ δύο Ἑρακλείς ἤρχισαν νὰ μεταφέρουν τοὺς δεμένους ἐργάτας εἰς τὸ σπιτάκι. Ὄταν ὁ ἕνας ἐκουβαλοῦσεν, ὁ ἄλλος ἐπέδλεπε τοὺς ἀπομένοντας.

Τέλος συνηθροίσθησαν ὄλοι εἰς τὸ σπιτάκι κ' ἐκεῖ ἀντήλλαξαν τὰ ρούχα τῶν. Εὐρέθη μάλιστα καὶ μία στολὴ μαθητευομένου, κατὰλληλος διὰ τὴν μικρὸν Μπόμπην.

Μετὰ ἡμίσειαν ὄραν, ὁ Γκαγιαρντῶ καὶ ὁ προστατευόμενος του ἦσαν ἀγνωρίζοι μὲ τὰ ρούχα ἐκείνα, μὲ τὰς ἀβεστωμένα πρόσωπα καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸ χέρι.

μὰς εἰσηγγετο μετὰ τὸν Γκαγιαρντῶ διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, τὴν ὀποιανὸν ὀφύλαξ ἐκλείδωσεν ὀπιοθὲν τῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' **ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΚΡΙΟΥ**
Ἄνακαμάχητα ἐπιχειρήματα.

Οἱ δύο ψευδοκίστες, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ φύλακος, διέσχισαν μίαν μεγάλην δενδρόφυτον αὐλήν, ὅπου δὲν συνηθίσαν κανένα, οὐτε ἀσθενεῖς, οὐτε νοσοκόμους. Ὄ ὀδηγὸς ἐπωφελήθη τῆς ἐρημίας διὰ νὰ τοῖς κάμη τὰς τελευταίας του συστάσεις:

— Θά σὰς ὀδηγήσω, τοῖς εἶπειν, στὸ περίπτερον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖ πρόκειται νὰ γίνον ἢ ἐπισκευῆς, πού ἤλθατε τάχα νὰ κάμσετε... Θάνεθῆτε ἀπάνω στὴ σκαλωσιά, πού εἶνε ἔτοιμη, καὶ θά προσποιηθῆτε ὅτι ἐργάζεσθε. Ἐννοήσατε;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, ὁ ὀποῖος δὲν ἔφοβεῖτο πλέον τίποτε. Ἐννοήσαμε στὴν ἐντέλεια. Θάνεθῶμε σὲ μίαν σκαλωσιά καὶ θά ξύνωμε τάχα τὸν τοίχο. Τί θά κάμω ὄμως ἔπειτα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν τυρλὸ γερο μου καὶ νὰ μιλῶ μαζὶ του;

— Σωστὰ, ὀπέλαθεν ὁ Γκαγιαρντῶ.

Ὄσον διὰ τὸν Πορτιμέφ, αὐτὸς ἔμεινε διὰ νὰ φυλάττη τοὺς ἐργάτας.

Ὄ φύλαξ, δηλώσας ὅτι ἢ στιγμή ἢ το εὐνοϊκὴ διὰ νὰ εἰσχωρῆσουν εἰς τὸ ἀνύλον, διότι οἱ τρεῖλοι ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτια τῶν καὶ αἱ αὐλαὶ ἄδειαναι, ἐξεκίνησαν ἀμέσως.

Ὄ Γκαγιαρντῶ ἐφόρτισεν εἰς τὸν ὄμῶν του μίαν σκάλαν, ἐνῶ ὁ Μπόμπης ἤκολούθει, κρατῶν ἐν ἰσοροπίᾳ εἰς τὸ κεφαλὶ του ἕνα πλησφόρι. Προηγεῖτο ὁ ἀκούσιος ὀδηγὸς καί, μὲ τὴν τάξιν αὐτήν, διηθροῦθησαν ὄλοι πρός τὴν μικρὰν κρυφίαν θύραν, τῆς ὀποιᾶς τὸ κλειδὶ εἶχεν ὁ φύλαξ.

Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὀποιανὸν ὁ Μπόμπης, μὲ καρδίαν πάλλουσαν, ἀπεχειρήτως τὸν Πορτιμέφ, ὁ σωματορύλαξ τοῦ ἔδωσεν ἕνα φιλικὸν γκακόν, πού ὀλίγον ἔλειψεν νὰ τὸν ριξῇ κάτω, καὶ τῷ εἶπε:

— Νά, τῶρα θά μπῆς στὸ Φρενοκομεῖο. Εἶδες λοιπὸν τί ἰδέες μοῦ ἐρχονται, ἄνα εἶμαι χορτάτος;

— Ὄλ ράϊτ! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης; περιχαρῆς. Καὶ μετ' ὀλίγας στιγ-

«Ὄταν ὁ ἕνας ἐκουβαλοῦσεν, ὁ ἄλλος ἐπέδλεπε τοὺς ἀπομένοντας.» (Σελ. 357, στ. α')

"Ήλθαμε δώ για να μιλήσωμε μ' αυτό το γέρο και μάλιστα να τον πάρωμε, γιατί έτσι θέλει ο μικρός μας φίλος. Καιρό για χάσιμο δεν έχομε! Κατάλαβε το λοιπόν, σύντροφε, και κάμε γρήγορα νάνταμωθούμε με τον τυφλό, γιατί αλλιώς θα τα βρής άσχημα!

"Η επιθυμία αυτή, εκφρασθείσα με τον άποτόμως ειλικρινή τρόπον του 'Ηρακλέους, ένεβαλε τον δυστυχή φύλακα εις την σκληροτέραν απηχανίαν.

"Επιμένετε λοιπόν, αλήθεια, να μιλήσετε μ' αυτό το γέρο; ήρωήτησεν απέλπις.

"Ακου λέει! άπεκρίθη ο Γκαγαρντώ μ'α γιατι άλλο ήλθαμε δώ;

"Σιγά! μη φωνάζετε έτσι! ικέτευσεν ο φύλαξ. Θα με καταστρέψετε και θα καταστραφήτε και σεις. Να ξέρατε τι άστυρρός που είνε εδώ ο κανονισμός!... "Αν άνακαλύψουν πως δεν εισθε άληθινοί κτίστες, θα σάς χάσουν άμέσως 'ς το μπενδρουμί!

"Καλά, είπεν ο Γκαγαρντώ, χαμηλώνων την φωνήν του δσον ήμπορούσε. Δεν έχομε καμμιά όρεξι ούτε να σε καταστρέψωμε, ούτε να καταστραφούμε. Το γέρο μόνο θέλωμε να πάρωμε, και θα τον πάρωμε! 'Αλλοίώςίτικα, δυστυχία σου! Πριν μ'ας χώσουν 'ς το μπενδρουμί που λές, πάντα θα προφθάσω να σε ξεκάμω μ' αυτό το γρόθο!

"Ο φοβερός αυτός άνθρωπος δεν είχε, βλέπτε, πολλά επιχειρήματα' άλλ' αυτά που είχαν, ήσαν άκαταμάχητα...

Βλέπων λοιπόν ο φύλαξ ότι, εις την θέσιν που εφίκατο, δεν ήτο πλέον δυνατόν να όπισθοχωρήση, έξυσε την κεφαλήν, έσκέφη και μετ' ολίγον ήρωήτησεν:

- Είπατε πως ο προστατευόμενος σας είνε τυφλός;
- Μάλιστα, άπεκρίθη ο Μπόμπης.
- Έχει μακρὰ άσπρα γένεια;
- Ναι, ναί.
- Και μακρὰ μαλλιά, χωρίς περούκα;
- Ακριβώς,
- Ψηλός και λιγάκι σκυφτός;
- Ναι, ναί. Τον γνωρίζεις λοιπόν;
- "Ο φύλαξ ώμολόγησεν, ότι έδλεπεν ένα τέτοιον γέροντα, ο όποιος είχαν εισαχθή εις το Φρενοκομειον πρό ολίγων μόλις έβδομάδων, και κατόπιν προσέθεσεν:
- Έχομε τύχη! κατοικει άκριβώς στο περίπτερον του 'Αγίου Φραγκίσκου και πρός το μέρος όπου θα σάς άνεβάσω.
- Έμπρός λοιπόν! έφώναξεν ο Γκαγαρντώ, ξεμπερδεύε! που είνε αυτό το περίπτερο;
- Θα δοκιμάσωμε, κύριε! "Αν ο γέ-

ρος σας μπήκε τώρα στο δωμάτιο που κοιμάται, θα μπορέσετε ίσως να προωρήσετε από τη σκαλωσιά ώς το παράθυρο και νάλλαξετε μαζί του λίγα λόγια. Φρόνιμα όμως, καλοί μου κύριοι, σάς παρακαλώ, φρόνιμα! Πρόκειται για την ζωή όλων μας!

— Περπατεί, φοβητσάρη! διέκοψεν ο Γκαγαρντώ, σπρώχνων τον δυστυχή φύλακα. Δεν έχομε καιρό, σου λέω! Κάθε στιγμή που περνά, μ'ας άπομακρύνει από την επιτυχία.

Και το επιχείρημα τούτο ήτο επίσης άκαταμάχητον. Το άπόγευμα επροχώρει και εις το κατάστημα ήμπορούσε να εκπλαγούν, βλέποντες τους κτίστας να πιάουν τόσον άργά εργασίαν.

— Έμπρός! είπεν επιτέλους ο οδηγός, αλλά φρόνιμα σάς παρακαλώ!

Μεσ' 'ς τους τρελλούς.

Διέσχισαν αμάς, άνέθεσαν κλίμακας και έφθασαν εις τα τελευταία κτίρια, τα

"Χωρίς να έλκύσουν την προσοχήν κανενός, έφθασαν εις το περίπτερον..." (Σελ. 358, στ. 6')

όποι'α ήγειρόντο άπέναντι λόφου δεσπόζοντος του Σηκουάνα.

Τρέμων, ο φύλαξ διήθε μετ' των συνενόχων του πρό του οικίακου του 'Αδελφού Διευθυντού, διότι την εποχήν εκείνην το Φρενοκομειον του Σαραντών ήτο εις χειρας καλογήρων, των 'Αδελφών του 'Ελέους".

Οι δύο ψευδοκτίσται, χωρίς να έλκύσουν την προσοχήν κανενός, έφθασαν εις το περίπτερον του Αγίου Φραγκίσκου και εις το ίκριον, το όποιον είχαν άνεγερθή επί της προσόψεως κ' έφθανε μέχρι του δευτέρου πατώματος.

— Ανεβήτε γρήγορα! είπε σιγάσιγά ο οδηγός.

"Ο Γκαγαρντώ και ο Μπόμπης ήτοιμάσθησαν νάνέλθουν την πρβχειρον κλίμακα του ίκριου, άλλ' έμποδίσθησαν από πέντε έξ ανθρώπους, οι όποιοι άπεριπάτουσαν εις την αύλήν.

"Ο ένας άπ' αυτούς, φέρων ευπρεπή

μάζην ένδυμασίαν, τους προϋπήντησε, λέγων εις τονόν έπισημότητος:

— Κύριοι! Είμαι ο Αύλαρχης του Βασιλέως! Η Αύτου Μεγαλειότης έπίστρεψε πρό ολίγου από το κυνήγι. Έσκώσσε δέκα πέρδικες και δώδεκα λαγούς...

"Ο φύλαξ δεν τον άρισε να τελειώση την φράσιν του. Έκαμε νεύμα και άμέσως προσέτρεξεν ένας 'Αδελφός του 'Ελέους με μαστιγίον, και σπρώχνων, εισηγάγε τον δυστυχή τρελλόν εις την οικίαν.

"Αλλ' ένας άλλος, με άγρια μάτια και άτακτα μαλλιά, ήρπασε τον Μπόμπην εις τας άγκάλας του και ήρχισε να φωνάζει:

— Είνε το παιδί μου!.. Βρήκα το παιδί μου!.. "Α, τί εύτυχός που είμαι!..

Βαναύσως ο φύλαξ άπέσπασε τον μικρόν τζοκνέ από τας χειρας του δευτέρου τρελλού και τώ είπε σιγά:

— Για το Θεό! ανεβήτε γρήγορα, γιατι χαθήκαμε!

"Ο Μπόμπης και ο Γκαγαρντώ, εις τους όποιους έκαμεν άλγεινήν έντύπωσιν η άθροωπινή εκείνη δυστυχία, έσπευσαν νάνάβουν την κλίμακα του ίκριου.

"Ητο καιρός, διότι οι τρελλοί, εξερθεθόντες εκ της παρουσίας των ξένων, τους όποιους δεν ήσαν συνειθισμένοι να βλέπουν, έφώρων έναντίον των, παρ' όλας τας προσπάθει'ας των φυλάκων. Έφώναζαν, έγελούσαν, έτραγουδούσαν. Άλλοι έτεινεπρός τον Μπόμπην και τον Γκαγαρντώ έκτίδας χειρας, κρίζων: "Βοήθεια! Δεν είμαι τρελλός! Πηγαίνετε να'πhte στον Βασιλέα, όσ δεν είμαι τρελλός!" Άλλοι έσφάδαζε χάμω, ούρλιαζων, και

άλλοι έσειε τα στρηγίματα του ίκριου, φωνάζων άγρίως:

— Είμαι ο βασιλεύς της 'Αβυσσινίας!.. Οι άσπροι αυτοί δεν θέλω νάνεβουν εκει' πάνω, γιατί θα με σκοτώσουν... Ναί, σάς λέγω! θα με σκοτώσουν με τα βέλη των!

Πρό τής άσυνήθους αυτής εξέγερσεως των τρελλών, καμμιά δεκαριά φύλακες προσέτρεξαν και, με καμτσισιές, με γροθιές, με σπρωξιές, τους ήνάγκασαν να επιστρέψουν εις τα δωμάτια των, τα όποια εύρισκοντο εις το βάθος της αύλης.

Άπό το ύψος του ίκριου, ο Γκαγαρντώ και ο Μπόμπης, προσποιούμενοι όλονέν ότι ξύνουν τον τούχον με τα εργαλεία των, εκύτταζαν το φρικώδες θέαμα.

Μετ' ολίγα λεπτά, η αύλη όλη εκανάθη και δεν ήκούοντο παρά αι υπόκωφοι κραυγαί και τα στριγγά γέλια των έγκλειστων πλέον τρελλών.

Τολμηρόν σχέδιον

"Η ώρα έπερνούσε και ο μικρός τζοκνέ ήρχισε νάνυπομονη.

— Φίλε μου Γκαγαρντώ, έλεγε πρός τον σύντροφόν του, δεν είδα άνάμεσα 'ς εκείνους τους τρελλούς τον τυφλό μου γέρο... Έπάνω 'ς αυτή τη σκαλωσιά, δεν μπορούμε να κουνηθούμε. Πως θα γίνει τώρα;

— Λιγάκι ύπομονη ακόμη, μικρέ! άπεκρίθη ο άρχοφόρος. Έκείνο το ζών, ο φύλακα; μ'ας ύποσχέθηκε ότι θα μ'ας κάμει να ίδουμε το γέρο σου. Δεν πιστεύω να ξεγάση την ύπόσχεσί του, γιατί τότε... δυστυχία του!

Την στιγμήν εκείνην, οι δύο ψευδοκτίσται είδαν νάνοίγεται με προσφύλαξιν ένα παράθυρον, εύρισκόμενον ολίγους πόδας ύψηλότερα από το ίκριον, και να προβάλλη ένα κεφάλι. "Ητο ο φύλαξ, ο όποιος τούς ένευε να πλησιάσουν.

"Ο Γκαγαρντώ επροχώρησε τότε επί του ίκριου δσον μακρότερα ήμπορούσε πρός το μέρος του παραθύρου' δυστυχώς όμως, το παράθυρον εύρισκετο ολίγον προς τα δεξιά και αρκετά ύψηλά, ώστε να μην ήμπορέη ένας όθιος άνθρωπος, έστω και 'Ηρακλής, νάνουσή από εκει, όμιλών χμηλοφώνως.

"Ο Μπόμπης άνελαβε να νικήση την δυσκολίαν. Με γοργόν βλέμμα παρετήρησεν, ότι μια από τας δοκούς, αι όποιαι εστήριζαν το ίκριον, ύψουτο σχισμόν μέχρι του βάθρου του παραθύρου. 'Αμέσως ένηγκάλισθη την δοκόν και, με την συνήθη του εύκινησίαν, αναρριχήθεϊς, έφθασε μέχρι του φύλακος. Εκει, έβγαλε από την ζώνην του το τρυπάνι που είχε την φρόνησιν να πάρη μαζί του, και ήρχισε τάχα να κτυπά τον τοίχον, άκούων συγχρόνως με προσοχήν τι τώ έλεγεν ο φύλαξ.

(Επειτα συνέχεια)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τώρα κανείς άρχίζει να κρύνει. Και τη ζεστή γωνιά του άπολιτή' Φθινόπωρο τα δένδρα ξεγυμνώνει. Τα φύλλα τους να κάνη φορεσιά.

Τα χελιδόνια φεύγουν τα καιμένα. Και πέρνουν 'σταπλωμένα τους φτερά. Της 'Ανοιξης τα δώρα μαζεμένα, Τραγοΰδια, πρασινάδα κ' έμμορφία.

Μ' άπειρανθή για πάντα λουλουδιζει. Μιάν άνοιξη, που έχω στην καρδιά. Κι' άκούραστη τα δώρα της σκορπίζει, Τραγοΰδια, πρασινάδα κ' έμμορφία.

Και δεν κοιτάζω έξω τον αέρα, Τα φύλλα τα ξερά, την παγωνιά. 'Η 'Ανοιξη να ζήσ' η μαγεμένη, 'Η 'Ανοιξη που έχω στην καρδιά!

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΟ ΚΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

[Συνέχεια και τέλος' Ιδε σελ. 351]

Οι γέροι π' άπόμειναν, είδαν τόσες φορές το χάρο με τα μάτια τους. Αυτοί είνε που είπαν: Έβγατε σεις οι πεθμένοι να μπορούμε έμεις οι ζωντανοί.— 'Απ' την τυραννία και απ' τες φοβέρες των Τούρκων, ζούσαν με την ψυχή στο στόμα. Η ζωή τους, ο'σ σπήθα φωτιάς μισοσβυσμένη, κρατιώνταν με μια έλπιδα ακόμα λαμπερή, απ' τους άχους μοναχά των κανονιών, που τράνταζαν τα βουνα απ' το Μπιζάνι. Τα δυο μικρά άδέρφια τα συμμαζεύε ή θειά τους, ή γρηά Φίτσινα, και τα 'κρυβε ή καιμένη να μη τα τυραννήσουν οι 'Αρβανίτες, και τα φύλαζε τόσους μήνες στο σπίτι της, γιατί— όπου φτωχός κ' ή μοίρα του—σαν έμαθε ο Μπεκήρ άγας πως ο γυιός της Κυρατάσενας σηκώθηκε στο κλαρί, τής έκαψε το σπίτι. 'Ηταν κι' αυτά τα παιδια το τυχηρό των γερόντων' αυτά τους κουβαλούσαν νερό απ' τη βρύση, αυτά ψωμί που ζύμωναν αι γρηές, αυτά το κάθε τι, τον καιρό που έλειπαν οι Τούρκοι απ' το χωριό τους.

Τώρα περασμένα ξεχασμένα, που λείει ο λόγος. Μοναχά το καμένο σπίτι της Κυρατάσενας θυμίζει τες περασμένες συμφορές. 'Αλήθεια, τον πιάει το παράπονο να το βλέπη κανένας τέτοιο τρίπατο σπίτι σαραβαλιασμένο.

"Ενας τοίχος άπόμεινε απ' αυτό μοναχά όρθός, και σώζεται με τες γλάστρες του βασιλικού στές ξεπεταγμένες σιδηριές των παραθυρών, με τες φωλιές των άγριοχελιδονιών άποκάτω απ' τη κρηπίδα του, με την κληματριά σκαρφαλωμένη άπάνω του, που κρέμασε πάλι τα ραζακιά σταφύλια της ή ζέγνοιαστη σαν πρώτα, όπως κ' η άπονη τριανταφυλλά στην άκρη της αύλης σκαρπούσε ως τα χθές τες μυρωδιές της στο δρόμο. Αι γίδες της Κυρατάσενας δεν ξεμάθαν ακόμα το παλιό τους σπιτικό και τολμάς βραδυές, που γυρίζουν απ' τον πισυικό, παίρνουν αι ξεγασίαρες το συνειθισμένο δρόμο, σταματούν το τακτικέ τους άργοπάτημα στην ξάθυρα του καμένου σπιτιού και καρτερούν γονατιστές ν' άνοιξη ή θύρα, ο'σ στον καλόν καιρό, να μπούν στο γονικό τους. Κι' αυτά τα χελιδόνια, στο άνοιξιάντικο τους ξαναγύρισμα από το χειμωνιάτικο ταξείδι, έσκουζαν λυπητερά τόσες 'μέρες, κλωθογυρίζοντας ξεφριζμένα το καμένο ρημαδί, γιατί 'ήραν χαλασμένο το κατοικιό τους' κ' εκείνα ακόμα τα χελιδόνια που σώζονταν αι φωλιές τους στον τοίχο τον όρθό, αυτά έσκουζαν πιδ πολύ γιατι, τι σαν ήταν άπειραχτες; τες ήσαν πιασμένες από τα σπουργίτια που

καλόθρονασίτηκαν μέσα στές ξένες φωλιές ανερώτητα σαν καλοί νοικοκυροί. Θαρρείς πως πήραν και τα πουλιά άκόμα, απ' τον περασμένο χειμώνα, τον αρβανιτικόν αέρα, τον νόμο της άρπαγής. «Τούτο να σου το παίρνω κ' εκείνο να μου το δίνης.» Όσο για τα σπουργίτια, μα την αλήθεια, αν πής στους 'Αρβανίτες πως δεν είνε τώρα κι' αυτά άρβανιτικά, τους τρώς το δίκιο.

Καλά λέν, ο Θεός δεν άφίνει κανένα. Μία περασμένη Κυριακή, στ' άπόλυμα της 'Εκκλησιάζ, ρίχτηκε μια ώραία ιδέα στους χωριανούς, να της ξανακάνη το χωριό το σπίτι της Κυρατάσενας. Βρέθηκε κ' η ξυλική πελεκημένη στο βουνό από την άλλη χρονιά, έτοιμη για την 'Αγιοθανάση, το παλιό ξωκλήσι που μελετούσαν από καιρό να μεγαλώσουν. Δυό- τρεις απ' τους χωριανούς όλο και διαταζαν, μα πάτησαν ποδάρι οι γερόντοι που είχαν συμπάθηση, απ' εκείνες τες φρικτές ήμέρες στα μικρά Τασόπουλα, κι' αποφασίστηκε να χτιστή το καμένο σπίτι απ' την Κοινότητα, όπως ήταν άπαράλλαχτο.

«Τι μεγαλήτερη» 'Εκκλησιά θέλετε, φώναζε ο Γεροχορήστος ο Παπαδήμας, απ' αυτό το Μοναστήρι που θα κάνωμε; Θα σώσωμε μια φτωχή νοικοκυρά, μια χήρα με πέντε παιδια, που να της ζήσουν, με κορίτσια της παντριάζ. Και ύστερα, γιατί της έκαψαν το σπίτι; Γιατι πήγε και το παιδί της να πολεμήση για την πατρίδα του. Ποιός Θεός το θέλει, αυτό, να μη βρή σπιτί ο'σ γυριση από τον πόλεμο κ' έμεις να χαϊρόμαστε τη λευτεριά μας; 'Ο 'Αγιοθανάσης καρτερεί, η δυστυχία όχι' αυτή μεγαλώνει κατακυλώνοντας». Κ' εκείνοι οι χωριανοί που ήταν πρώτα ενάντιοι, παραδέχτηκαν ύστερα κι' αυτοί και ξεμολογήθηκαν στους άλλους πως δεν τό 'καναν από καμμιά κακία για την Κυρατάσενα, που την πονούν κι' αυτοί όπως όλοι, μα ο ένας που είνε κ' επιτροπος της 'Εκκλησιάζ, φοβήθηκε μη του φανερωθή ο 'Αγιοθανάσης στον ύπνο του και τον μαλώση' ο άλλος, με το να τον λέν' Θανάση, το πήξε κάπως στο φιλότιμο να μην αφήση έτσι άπάνω στη σύσκεψη τον άγιο του άνοήθητον.

"Ετσι λοιπόν προχτές το Σαββατόβραδο, άκούστηκε πάλι η φωνή του Δραγάτη από το ίδιο κατάραχο, που φώναζε τότες στους χωριανούς να πάρουν τα μάτια τους:

— Ακούτε, χωριό! Αυριο θα κουβαλώσωμε απ' το βουνό τα ξύλα για το σπίτι της Κυρατάσενας. Όσοι έχουν μουλάρια, να τα στείλουν' κι' όσοι δεν έχουν να 'ρθουν να βοηθήσουν. Κανένας να μη λείψη. Το ένα χέρι νίβει τ' άλλο και τα δυό το πρόσωπο.

Τη χρεσινή Κυριακή, έγεινε σωστό

πανηγύρι ψηλά στο βουνό. Όσο και γερόντοι και μικρά παιδιά, ανέβηκαν κάτι να βοηθήσουν κι' αυτά, κάτι να τραβήξουν για το σπίτι της Κυρατάσενας, που είχε ανεβή κι' αυτή πάνω με τις θυγατέρες της, και ήταν όλο γέας χαρές της και για το σπίτι της που θα ξαναγίνη, και για το μεγάλο παιδί τον Νικόλα της, που πληγωμένο ελαφρά στην Κρέσα, της έγραφε πως θα έρχονταν να την ιδί.

Μάννα και θυγατέρες μοιράζαν εκεί απάνω σταφύλια, ροδάκινα, μήλα και λεφτόκαρα στον κόσμο, που τα έφρασαν επίτηδες για ευχαρίστησι.

Εκεί θυμήθηκαν όλοι τί τραβήξαν τον περασμένο χειμώνα.

Της Κυρατάσενας δεν της βγαίνει που τις έλεγαν εκεί στο Βόλο «πρόστυχες».

— Όχι μητέρα, της είπε μια κόρη της, «πρόστυχες» μάς έλεγαν.

— Όχι αύτο μόν' αυγοζούμι! της απολογήθηκε η Κυρατάσεννα.

Η Ρούσκω πάλι, η μικρότερη κοπέλα της, είχε διαβολισμένη. Αυτή μολογουσε πως την πείραζαν τα κορίτσια τα Βολιώτικα, γιατί' ήξεραν πιάνο, ξένες γλώσσες, ζωγραφική, πλαστική, κι' αυτή δεν ήξερε τίποτε απ' αυτά.

— Έμασα, έμασα, έλεγε, κόντευα να σκάσω. Μια μέρα δέ βιάταξα. Στην πατρίδα μου, τους είπα, αϊ Βλάχισες

δάσαμε αυτό το μεγάλο ξύλο, αυτό το βουδο κάτω, εσύ απ' την μιά άκρη κι' εγώ απ' την άλλη, και κόντεψε τη γλώσσα σου, καιμένη, να μη στην ξεριζώσω!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΠΑΛΛΟΝΑΚΙ

Μια ημέρα ο Αιμίλιος, πτωχός φοιτητής, είχε στον φίλο του Μάριο, ζωγράφο πτωχό σαν κι' αυτόν, ενώ περιπατούσαν μαζί:

— Θέλω ν' αγοράσω ένα λαχειό του Στόλου.

— Δεν βαρούσαι; είπε ο Μάριος. Τά λαχειά είναι μια άπάτη. Δεν κερδίζει κανείς ποτέ.

— Μπορεί και να κερδίω, απήντησε ο Αιμίλιος. Κι' έπειτα για μια δραχμή δεν θα καταστραφώ.

— Δεν μου προσφέρεις καλλίτερα μια μπύρα; Έτσι τουλάχιστον θα βάλεις τα λεπτά σου στο εμπόριον.

— Όχι. Κάποτε έχω τύχη. Θα διαλέξω έναν αριθμό. Κι' αν κερδίω, θα σου κάμω τραπέζι.

«Τί θαύμα!» (Σελ. 361, στ. β')

μιλάν δύο γλώσσες, και τα λαλούμενα τα παίζουν οι γύφιοι. Μια πλαστική ξέρομ' έμεις, να πλάθουμε πητες. Και τί χρησιμεύουν όλα αυτά; Σκοτούρες μονιχά και χατομέριες ανωφέλητες! Έκείνα που μαθαίνουμ' έμεις, έκείνα σάς κάνουν νοικοκυρές. Και τί μαθαίνετ' εσείς; μ' έρώτησαν. Να τί μαθαίνουμε, τους είπα. Ζυμώνουμε, πλάθουμε, μαγειρούμε, πλένομε, σιδιρώνουμε, γράινομε, γνάθομε, ύφαινομε, πλέκομε, ράβομε. Και πού να σάς πω και τις έξω δουλειές. Κι' άλλες ακόμα ξέρετε; μου είπην. Άκούς λέει! Ξέρω και κλάδα, σκάλο, κίθαρο, βότανο, φύτεμμα, πότισμα, θέρο, αλώνισμα, λίχνισμα...

— Σκασμός! φωνάζει ή μάνα της, ξεβήγμεσ έκεί στο Βόλο, και παίζει το στόμα σου σαν ψαλιδι. Παπαρδέλω!

Και χαμηλώνοντας τη φωνή της, ή Ρούσκω ξαναρχίζει:

— Φυλάω και μελισσια, φυλάω και κουκουλι, βγάξω βούτυρο, άρμέγω, παχνιάζω, φορτώνω...

— Έλα εσύ, πολύξερη και χρυσοχέρα, της ξαναφωνάζει ή μάνα της, έλα εσύ που ξέρεις και φορτώνεις, για δίπλασε τη φλοκάτα σου στον ώμο, για να κατε-

Και ο Αιμίλιος έρώνηξε ένα λούστορο και αγοράσε ένα λαχειό.

— Κύτταξε, Μάριε, είπε στον φίλο του, ο αριθμός μου έχει όλο μονάδες και τρία, αποτελείται από τον αριθμό δέκα τρία τρεις φορές: 131, 313.

Ο Μάριος σήκωσε τους ώμους, μουρμούριζων. «Είκοσι πεντάρες χκμένες!»

Και οι δύο φίλοι εξηκολούθησαν τον περίπτεόν των.

Σε λίγες ημέρες, ο Αιμίλιος έχασε ένα θείο του και κληρονόμησε μια καλή περιουσία.

Όταν ο Μάριος έμαθε το νέο, ανεφώνησεν: «Αυτός ο Αιμίλιος γεννήθηκε τυχερός!»

Σε δύο μήνες έγινε και ή κληρίσις των λαχείων του Στόλου και ο αριθμός 131, 313 έκέρδισε 5,000 δραχμές.

Ο Μάριος πρώτος ανήγγειλε στον Αιμίλιο την καλή του τύχη.

— Κύτταξε, φίλε μου, κύτταξε, του είπα, ενώ του έδειχνε τον πίνακα των κερδισμένων αριθμών... Θυμάσαι, τί σου είπα την ημέρα, που ήθελες ναγοράγης το λαχειό; «Έχεις δικαιο. Ποιος ξέρει; Μπορεί και να κερδίσης.»

— Καθόλου, απήντησεν ο Μάριος. Το

εναντίον, με απέτρεπες. Μου έλεγες οτι...

— Εγώ... εγώ...; — Μάλιστα.

— Δεν το θυμούμαι να σου έδωσα αυτή τη κακή συμβουλή.

— Έπειδή έχεις μνήμην άσθενη.

— Όχι δά, απεκοίθη ο Μάριος με άταραξία. Έχω πολύ δυνατή μνήμη. Θυμούμαι μάλιστα, οτι μου είπες την ημέρα εκείνη: «Αν κερδίω, θα μοιρασθούμε το κέρδος».

— Ό! αυτό είναι πάρα πολύ, ανεφώνησε ο Αιμίλιος. Ποτέ δεν ώμίλησα έτσι! Ποτέ δεν έδωσα τέτοια υπόσχεσι.

— Σε βεβαιώνω!..

Ο Αιμίλιος ήτο καλό παιδί. Δεν ήθελε να δειχθή στον Μάριο άσυνήθος για το ψεύδος του και τον έσυχώρησε, γιατί ήξευρε, οτι ο φίλος του ήτο πτωχός και υπέφερε πολλές στερήσεις.

— Άκουσε, του είπα, δεν θέλω αυτό το λαχειό, που το εύνόησε ή τύχη, να γίνη άφορμή φιλονεικίας μεταξύ μας.

— Ομολόγησε, οτι είπες ψέμματα. Θα το κάμης για το συμφέρον σου.

— Έ, καλά, έτραύλισεν ο ζωγράφος ταραγμένος, ως πού-με, οτι δεν είχα της ιδέες μου πολύ διαυγείς την ημέρα εκείνη και γι' αυτό εξήγησα διαφορετικά τα λόγια σου. Κράτησε της πέντε χιλιάδες σου, φίλε μου, κράνσε της.

— Προτιμώ αυτή

την όμολογία, που δεν στερείται επιτηδειότητος. Και τώρα ως εξέλωμε.

— Έπειτα από όλιγα λεπτά, οι δύο φίλοι κατέβαιναν την λεωφόρον Άμαλίας.

— Έξαρνα δισσαυρώθησαν μ' έναν έμπορο μπαλλοντιών.

Τότε μια ιδέα πρωτότυπη ήλθε στον νουν του Αιμιλιου. Αγοράσε ένκ κόκκινο μπαλλονάκι.

— Κύττα, σε τί παιχνίδια σπαταλάς την περιουσία σου! είπε περιπαικτικά ο Μάριος.

— Άρσέ με να κάμω αυτό που θέλω, απεκοίθη ο Αιμίλιος, και ακολουθητέ με.

Όταν έφθασα 'ς ένκ περιθαλάκι του Ζακπειου, ο φοιτητής μας έβγαλε από την τσέπη του το λαχειό του και έγραψε μ' ένα μουλβάκι στο περιθώριον αυτάς τās λέξεις «Το λαχειόν αυτό έκέρδισε 5.000 δραχμές. Έύχομαι να πείση σε χέρια ανθρώπων τιμών, που έχουν ανάγκη αὐτου του χρηματικού ποσου περισσότερο από μένκ».

Υπέγραψε τās λέξεις αυτάς με το όνομά του και έσημείωσε την διεύθυνσί του. Έπειτα έδωσε το λαχειό στο σχολνάκι του μπαλλοντιού και άφησε το κόκκινο μπαλλονάκι έλεύθερο, ενώ ο φίλος του τον έλεπε με άπορία

και αγανάκτησι. Η ελαφρή μεμβράνα επέταξε ψηλά και σε λίγο εξηφανίσθη από τα μάτια των δύο συντρόφων.

— Σ' ευχαριστώ, είπεν ο Μάριος με ψυχρή ειρωνεία, είσαι πολύ εύγενής... Άντι να με βοηθήσης μ' αυτή την άπρσοδόκητη μικρή περιουσία σου...

— Συγγνώμην, απήντησεν ο Αιμίλιος, με το λαχειό αυτό χάνεται και κάθε λόγος διχονοίας μεταξύ μας... Θα σου δώσω όμως της 2.500 δραχμές, που αντιπροσωπεύουν το ήμισυ του κέρδους μου. Πές τώρα, οτι δεν είμαι εύγενής.

Αυτά τα λόγια έφαιδρυναν όλιγο τον Μάριον.

— Άλλά την ώρα, που άπεχωριζέτο από τον φίλο του, δεν μόρσε να μη σκεφθή. «Έίνα πολύ νέος άκόμη και δεν έννοεί την άξίαν των χρημάτων. Άν ήτο είκοσι χρόνια μεγαλείτερος, δεν θα εσκέπτετο ποτέ τόσο παράλογα».

Ένώ συνέβαιναν αυτά, μια χήρα πτωχή έσφιγγε στην άγκαλιά της το αγαπημένο της αγράκι που ήτο άρρωστο.

Η χήρα αυτή κατοικούσε 'ς ένα από τα άθλια έκείνα χαρούπια, που ή εύτυχία τα άποφεύγει με φριχή.

Πρό όλιγου είχε περάσει ο γιατρός και είχε πη στη δυστυχισμένη μητέρα: σιγά-σιγά.

— Το παιδάκι σου έχει προσβληθή επικινδύνως. Μόνον ο καθήρος άέρας της έξοχης μπορεί να το σώτη.

— Ό, γιατρέ, είπα με δάκρυα ή μητέρα, πως είναι δυνατόν να πάω το παιδί μου στην έξοχή, αφού με την εργασία μου μόλις κατορθώνω ν' αγοράζω τα φάρμακα, που διορίζετε! Πρέπει λοιπόν να κλέψω, να σκετώσω, για να το σώσω;...

Ο γιατρός έκαμε μιάν άοριστή χειρονομία και άπεσούρη συγκεκινημένος.

Προς το βράδυ, ο μικρός άσθενής έπεθύμησε ένα κόκκινο μπαλλονάκι. Μα πού να βρεθί το μπαλλονάκι; Οι έμποροι των μπαλλοντιών είναι τόσο σπάνιαι στους άποκέντρους δρόμους! Και ή πτωχή μητέρα έτοιμάζετο να κάμη πεζή ένα δρόμο μακρυνό, για να φέρη στο μικρό της το παιγνιδάκι, που ζητούσε.

— Έξαρνα όμως το παιδάκι έκτύπησε με χαρά τα χεράκια του.

Από το άνοιγμένο παράθυρο είδε στον ουρανόν ένκ μπαλλονάκι κόκκινο, λίγο ξεφουσκωμένο, που κατέβαινε άργα-άργα και σε λίγο σταμάτησε άπαλά στην άκρη του παραθύρου.

— Τι θαύμα! ανεφώνησεν ή μητέρα χαρούμενη και έτρεξε προς το μπαλλονάκι. Ο ουρανός λοιπόν θέλησε να με κάμη να πιστεύσω σιά θαύματα; Άλλά ή έκπληξις της δεν είχε τελειώσει άκόμη.

Τι εύτυχία, όταν ξεδίπλωσε το πολύτιμο χαρτάκι, που έμοιαζε σαν παποράκι, το χαρτάκι αυτό το σταλαμένο απ' τη θεία Πρόνοια, που αντίπροσώπευε μιάν περιουσία και συγχρόνως την ύγεια για το αγαπημένο της μικρό, το άρρωστο!

— Σε λίγον καιρό ο Αιμίλιος έλαβε το γράμμα αυτό από την Κηφισιά.

«Κύριε, δυό φορές ήλθα να σάς ιδώ και να σάς ευχαριστήσω με τά χέρια ένωμένα για τη μεγάλη σας άγαθοεργία, αλλά δεν σάς ήύρα. Η θεία Πρόνοια θέλησε, ώστε το παιδί μου, το καταδικασμένο από τους γιατρούς, να γίνη ο εύτυχής ευεργετημένος από το λαχειό, που με τόση γενναιοδωρία έγκαταλείψατε. Βλέπετε, οτι ή θεία Πρόνοια κάνει μεγάλα πράγματα.»

«Κατώρθωσα να φέρω το άρρωστο άγόρι μου στην έξοχή, όπου προς μεγάλην μου εύτυχίαν το βλέπω ν' άνταλαμβάνη την ύγειαν του από ήμερα σε ήμερα.»

Όταν έδιάβασε τη συγχινητική αυτή έπιστολή ο Αιμίλιος, αισθάνθηκε την πιό βελθειά εύτυχία.

Κι' όταν την έδειξε στον φίλο του, σās βεβαιώ, οτι και ο Μάριος συνεκίνηθη και μάλιστα έδάκρυσε.

Όταν έδιάβασε τη συγχινητική αυτή έπιστολή ο Αιμίλιος, αισθάνθηκε την πιό βελθειά εύτυχία.

Κι' όταν την έδειξε στον φίλο του, σās βεβαιώ, οτι και ο Μάριος συνεκίνηθη και μάλιστα έδάκρυσε.

— Αφίση μου, είπε ο Μάριος, που είχες έμψυχησει τούτο το παιδί, τώρα να μη σου έρθη στο νουν να κλάσεις και με το ελπίδες σου.

— Άλλά ή έκπληξις της δεν είχε τελειώσει άκόμη.

Τι εύτυχία, όταν ξεδίπλωσε το πολύτιμο χαρτάκι, που έμοιαζε σαν παποράκι, το χαρτάκι αυτό το σταλαμένο απ' τη θεία Πρόνοια, που αντίπροσώπευε μιάν περιουσία και συγχρόνως την ύγεια για το αγαπημένο της μικρό, το άρρωστο!

— Σε λίγον καιρό ο Αιμίλιος έλαβε το γράμμα αυτό από την Κηφισιά.

«Κύριε, δυό φορές ήλθα να σάς ιδώ και να σάς ευχαριστήσω με τά χέρια ένωμένα για τη μεγάλη σας άγαθοεργία, αλλά δεν σάς ήύρα. Η θεία Πρόνοια θέλησε, ώστε το παιδί μου, το καταδικασμένο από τους γιατρούς, να γίνη ο εύτυχής ευεργετημένος από το λαχειό, που με τόση γενναιοδωρία έγκαταλείψατε. Βλέπετε, οτι ή θεία Πρόνοια κάνει μεγάλα πράγματα.»

«Κατώρθωσα να φέρω το άρρωστο άγόρι μου στην έξοχή, όπου προς μεγάλην μου εύτυχίαν το βλέπω ν' άνταλαμβάνη την ύγειαν του από ήμερα σε ήμερα.»

Όταν έδιάβασε τη συγχινητική αυτή έπιστολή ο Αιμίλιος, αισθάνθηκε την πιό βελθειά εύτυχία.

Κι' όταν την έδειξε στον φίλο του, σās βεβαιώ, οτι και ο Μάριος συνεκίνηθη και μάλιστα έδάκρυσε.

— Αφίση μου, είπε ο Μάριος, που είχες έμψυχησει τούτο το παιδί, τώρα να μη σου έρθη στο νουν να κλάσεις και με το ελπίδες σου.

— Άλλά ή έκπληξις της δεν είχε τελειώσει άκόμη.

Τι εύτυχία, όταν ξεδίπλωσε το πολύτιμο χαρτάκι, που έμοιαζε σαν παποράκι, το χαρτάκι αυτό το σταλαμένο απ' τη θεία Πρόνοια, που αντίπροσώπευε μιάν περιουσία και συγχρόνως την ύγεια για το αγαπημένο της μικρό, το άρρωστο!

— Σε λίγον καιρό ο Αιμίλιος έλαβε το γράμμα αυτό από την Κηφισιά.

«Κύριε, δυό φορές ήλθα να σάς ιδώ και να σάς ευχαριστήσω με τά χέρια ένωμένα για τη μεγάλη σας άγαθοεργία, αλλά δεν σάς ήύρα. Η θεία Πρόνοια θέλησε, ώστε το παιδί μου, το καταδικασμένο από τους γιατρούς, να γίνη ο εύτυχής ευεργετημένος από το λαχειό, που με τόση γενναιοδωρία έγκαταλείψατε. Βλέπετε, οτι ή θεία Πρόνοια κάνει μεγάλα πράγματα.»

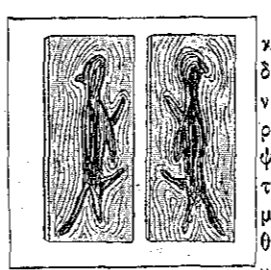
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος τάφος

Είς το κτήμα του λόρδου Μπροντβίλ, εις την Άγγλιαν, υπάρχει ο τάφος του εύνοουμένου του... Που. Η επιτύμβιος πλάξ έχει σχήμα πετάλου και φέρει έπιγραφην με το όνομα, την ήλικίαν και την χρονολογίαν του θανάτου του εύγενους ζώου.

Έν αποτύπωμα

Πριονίζων ένα κομμέν δένδρου, διά να κάμη σανίδα:, ένας μαραγκός ανέκαλυψεν εις το ξύλον το αποτύπωμα μιās γάτας, καθάρωτα διακρινόμενον. Φαίνε-

ται ότι ο κορμός ήτο κάποτε τρύπιος, ή δε γάτα, αναρριχωμένη επί του δένδρου, παρπατήσε κι' έπεσε μέσα εις την τρύπαν, όπόθεν δεν ήμπορσε πλέον να εξέλθη. Έν τώ μεταξύ, αναπτυσσόμενος ο κορμός, συνέθλιθεν εκεί μέσα το πτώμα της γάτας, το έπίεζε, το έλυαρε, ούτως ώστε, με τον καιρόν, το ζών εξηφανίσθη τελείως, άφίνον επί του ξύλου το αποτύπωμα του σώματός του. Διαφορετικά δεν εξηγείται το φαινόμενον.

Χαριτωμένη δεσποινίς

Η χαριτωμένη αυτή δεσποινίς κατεσκευάσθη από ένα πενταετές καριτσάκι, το όποion έ χρησιμποιήθεν άπλως ένα τριαντάφυλλον, ένα μπουμπούλι τριανταφύλλου και τέσσαρα κοτσάνια τριανταφύλλου. Παριστά χροεύτεριαν ελαφράν και πολύ επιτυχημένην.

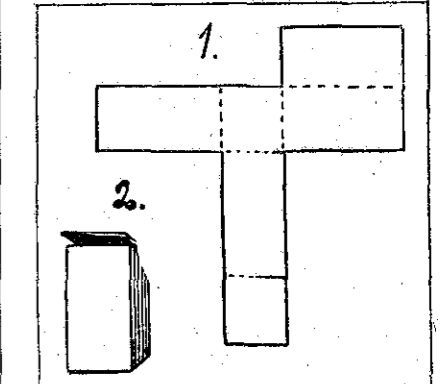
Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Επανόρθωσις φράσεως

Έστάλη από τον Έλληνικόν Ίδρυόν Διά κατάλληλου μεταθέσεως των γρουμμάτων τούτων σχηματίσε γνωμικόν εκ δυό λέξεων:

Α Α Γ Δ Ε Η Μ Ν Ν

Λύσεις του 43ου φύλλου

β'). Ίδου πώς θα τσακισθί το τεμάχιον του χαρτου, διά να σχηματισθί το κουτί.— α'.) Ses soeurs.

ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1914

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ονομάζομεν εις τὸν κύκλον μας, τὴν διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας, ἑγγραφήν νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Ἐκεῖνος ποῦ ἐγγράφει ἕνα ἄλλον, κάνειν πρῶτα καλὸν πρὸς τὸν ἐγγραφόμενον, διότι τὸν κάνειν νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰπολαύσῃ τὴν παντοειδῆ ὠφέλειαν τοῦ περιοδικῆς μας. Δεύτερον, κάνειν καλὸν πρὸς τὴν Διάπλασιν, διότι συντελεῖ εἰς τὴν αὔξασιν τῆς κυκλοφορίας τῆς. Τρίτον, κάνειν καλὸν πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, διότι γίνεται δάσιος τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀμοιβῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ. Τέταρτον, κάνειν καλὸν πρὸς ὅλους ἐν γένει, διότι σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε πάντοτε ἡ βελτίωσις τοῦ περιοδικῆς μας, τὸ δὲ περιοδικὸν μας ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς Ἑλληνοπαῖδας.

Ποῖος, ἐὰν συλλογισθῇ καὶ σταθμίσῃ τάνωτέρω, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ Ξεσπαθώσῃ καὶ δὲν θὰ καταβάλῃ πᾶσαν ἐνέργειαν πρὸς ἑγγραφήν νέων συνδρομητῶν; Δὲν χρειάζεται τῶρα παρὰ νὰ διαβάσῃ μετὰ μεγάλην προσοχὴν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ:

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 14^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'. — Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος, θὰ ληθῇ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1914 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια τοῦ 3ου ἔτους, ἢ ἑγγραφὴν νέους συνδρομητῶν ἐτησίους, ἑξαμηνίους ἢ τριμηνίους.

Β'. — Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητῶν θὰ λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὄλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας συνδρομητῶν μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς τῶν. (Δηλαδή ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητῆν, ὑποτίθεται ὅτι ἐπέσκησε 52 φύλλα, ὁ ἐγγράφων ἑξαμηνίον, 26 φύλλα, ὁ ἐγγράφων τριμηνίον, 13 φύλλα, δύο συνδρομητῶν ἐτησίους, 104 φύλλα, κτλ.) Ἐπι τῆ βᾶσει ταύτη τὰ βραβεῖα θαπονεμηθῶν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θαπονεμηθῇ πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1914 θὰ ἔχουν διαθέσῃ, (εἴτε μετ' ἀγοραστῶν, εἴτε μετ' συνδρομητῶν, εἴτε καὶ μετὰ δύο), 530 φύλλα καὶ ἄνω, δηλαδή φύλλα ἀναλογούγτα πρὸς ἐτήσιον συνδρομῶν περισοτέρως τῶν δέκα. Ὅλων τούτων θὰ δημοσιεύῃ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἢ εἰκὼν, ὃ δὲ διαθέσῃ τὰ περισσότερα φύλλα θ' ἀνακηρυχθῇ Κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιεύῃ ἐν τῷ μέρει τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων εἰς μεγαλύτερον σχῆμα. (Ἐν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, τότε θ' ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων.)

Εἰς τὸς τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβεῖον, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων του, θὰ σταλοῦν ὡς δώρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδοδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος· (ἦτοι ὅσον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ ἴποτε ἄλλο ἐκτός αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὅποια διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 30 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 25. Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγγων 45 (150×30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τῶν ἄλλων, φρ. 37,50 (150×25). Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω Σπουδαίαν Ἀθήλωσιν.

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1914 θὰ ἔχουν διαθέσῃ ἀπὸ 52 ἕως 520 φύλλα, δηλαδή φύλλα ἀναλογούγτα πρὸς μίαν ἕως δέκα συνδρομᾶς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιεύῃ ἢ εἰκὼν του, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι, κατὰ σειράν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπῆσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος θὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἐπιόντων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιεύῃ ἢ εἰκὼν καὶ ὄλων τῶν, ὅσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν του, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδοδομένων, μετ' ὀνόματι τῆς διαφορᾶς, ἐπὶ ὃ μὲν πρῶτος τῆς τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ 25 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτὰ 20. Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω Σπουδαίαν Ἀθήλωσιν.

Ἑταῖνος

Ἑταῖνος θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δώρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν του, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδοδομένων, ἀξίας 15 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.

Σπουδαία Ἀθήλωσις:

Τὰ ἄνωτέρω βραβεῖα ἰσχύουν μόνον διὰ τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητῶν. Οἱ Πράκτορες, ἦτοι οἱ διαθέτοντες φύλλα εἰς ἀγοραστᾶς λαμβάνουν μόνον τὰ 2/3 τοῦ βραβεῖου, διότι αὐτοὶ πωλοῦν φύλλα ὄχι πρὸς 20, ἀλλὰ μόνον πρὸς 10 ἢ 15 λεπτὰ. (Παραδείγματος χάριν, ἂν ὁ Κορυφαῖος ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, διέθεσε τὰ 500 εἰς συνδρομητᾶς καὶ τὰ 1000 εἰς ἀγοραστᾶς, δὲν θὰ λάβῃ βιβλία ἀξίας 45 φρ. ἀλλὰ μόνον 35.—ἦτοι φρ. 15 διὰ τὰ 500 φύλλα τῶν συνδρομητῶν καὶ 20 φρ. διὰ τὰ 1000 φύλλα τῶν ἀγοραστῶν.—ἂν δὲ διέθεσε καὶ τὰ 1500 φύλλα εἰς ἀγοραστᾶς, θὰ λάβῃ βιβλία 30 φρ. μόνον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους βραβευθέντας ἢ ἐπαινεθέντας.)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

- 1.—Ἐκτός τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναται τις νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἑξαμηνίους (ἀντὶ δρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ φρ. χρ. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητᾶς τριμηνίους (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ φράγγων 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀναραιήτως ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου.
- 2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητᾶς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ἕως ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδή νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἄλλους, διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.
- 3.—Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς Ξεσπαθώμα, πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρωσῆν τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος. Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδιώνυμον.
- 4.—Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπαθώμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπαθώμα τοῦ ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ ἡ ἐντός τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνανέωσις τριμηνίου ἢ ἑξαμηνίου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἶτε ὑπ' αὐτοῦ εἶτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμηνίων καὶ ἑξαμηνίων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπαθώμα.)
- 5.—Εἰς τὰς κληρώσεις τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

- 1.—Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνη πᾶς συνδρομητῆς, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἦτοι εὐρίσκων ἀγοραστᾶς.
- 2.—Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται διὰ τὸς ἀγοραστᾶς τῶν Πρακτόρων 10 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 15 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.
- 3.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὅποιοι φροντίζουσι νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστῆν δὲν στέλλεται.
- 4.—Ὁ ἀγοραστῆς οὐδὲν δικαιώμα ἰσχυρῶς εἶνε εἰς τὸν Πράκτορα. Οὗτε ψευδιώνυμον δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ μέρος δωρεάν.
- 5.—Χάριν εὐκολίας, στέλλω πρὸς τοὺς Πράκτορας ἐπὶ πιστώσει φύλλα ἐνὸς μόνου μηνός. Ἄλλ' ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός δὲν μοῦ στείλουν τὸ ἀντίτιμον, παῦσι τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν ἄνευ εἰδοποιήσεως, καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσων τὸ χρέος των, μετ' ὃ δικαίωμα νὰ δημοσιεύω καὶ τὰ ὀνόματά των. — Ἡ πιστώσις τοῦ μηνός ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἑσπέριας παραγγελίας των. Δηλαδή, ἂν ζητήσουν προσηνόμενα φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστᾶς των, οφείλουσι νὰ ἐμβάσων μαζί μετ' ἡ παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικὸς:—Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομῆς καὶ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἰουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματι του, οὐδὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Οἱ ἐγγράφοντες ἐπιμένοντες συνδρομητᾶς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, οφείλουσι νὰ τὸ δηλοῦν ἐκάστοτε συγχρόνως μετ' ἡ παραγγελίαν των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἐθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐραίου
τὴν 25ην Σεπτεμβρίου 1913.

ΕΧΕΤΕ δίκην, Βαλκανικὴ Συμμαχία καὶ Τέλλε Ἄγρος. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 328 «Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνος» δημοσιεύθη λαθασμένη. Εἰς τὸν στίχον δηλαδή «Ὁ Κώστας, ἢ Κατίνας», παρετέθη ἐν τυπογραφικῷ λάθῳ ἕνα καὶ («Ὁ Κώστας καὶ ἢ Κατίνας») τὸ ὅποιο, ἐπειδὴ χωρεῖ ἐκεῖ, ὁ διορθωτῆς, μὴ γνωρίζων τὴν λύσιν, ἄρισεν ἀδιόρθωτον. Ὡστε ἡ λέξις «αὐκα» δὲν σημαίνεται καὶ ἢ Ἀσκησις καταργεῖται. Ὁ Τέλλος Ἄγρος βοήκει τὴν λέξιν καὶ (ΚΑΙ ἢ Κατίνας...) Ἐ, πάλι καλά!..

Εἰς τὸ γράμμα μίᾳ φίλης μου,—περιττὸν τὸν ὄμα τῆς,—βλέπω γραμμένην τὴν λέξιν ψευδιώνυμον ὡς ἑξῆς ψευδιώνυμον. Καὶ ὅμως, τὸ ἐπιλοπιον γράμμα τῆς δὲν ἔχει καμμίαν σχεδὸν ἀνορθογραφίαν! Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσω αὐτῷ; Μήπως τὸ ἔκαμε γι' ἄσπετο;

Ἐκαμὲς πολὺ καλά, Δοξασμένε Ρῆνε, ποῦ μοῦ ξανδάστελες διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. πῶν νὰ ἴδῃς ἀκόμη νὰ σοῦ δημοσιεύω τίποτε. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τελευτᾷ καὶ νὰ ποιοθεύεται εὐκολα, ἀλλὰ νὰ ἐπιμένῃ. Naί, ἐγὼ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἠμποροῦσα νὰ σᾶς ἐπισκέπτωμαι δύο φορές τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κάθορθαι; Ναυδῆσῃ τὴν συνδρομὴν ἢ νὰ βασισθῶ εἰς τὸ Ξεσπαθώμα; Ἐπικίνδυνα καὶ τὰ δύο...

Μερικοὶ μ' ἐρωτοῦν, ἂν διὰ τὸν Διαγωνισμὸν Διηγμένου θὰ κάμουν περιγραφήν τῆς εἰκόνος ἢ τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς. Μὰ ὄχι! Δὲν εἶνε Διαγωνισμὸς ἐκδρομῆς ἰδίων! Ἐνα διήγημα θὰ ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τὴν εἰκὼνα. Καὶ φυσικὰ, εἰς κάποιον μέρος τοῦ διηγμένου, θὰ ἐμφανίσθῃ ἡ εἰκὼν.

Ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα ἔλαβα μίαν γριφοπῆν ἐπιστολήν. Εἶνε ἕνας μεγάλος Γρίφος, ὁ ὅποιος πίνειν ὀλόκληρον σελίδα. Ἀλλὰ ποῦ καιρὸς θὰ τὸν λύσω! Μόλις εὐκαιρᾶ νὰ διαβῶ τὰς ἐπιστολάς ποῦ εἶνε γραμμένα... κατὰ τὸ σύνηθες. Ὡστε ὅποιος ἔκαμεν αὐτὸ τὸ παιχνίδι, νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃ, διότι πηγαίνει ἄμενον.

Πειρατικὸν, ἢ Μαγικὴ Εἰκὼν σου ἐλήφθη, ἀλλ' εἶνε τὸσον κακοσχεδιασμένη, ὡστε δὲν εἰμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ. Ἄν εἶνε ἔτσι καὶ ἢ ἄλλῃ ποῦ θὰ μοῦ στείλῃ, μὴ λάβῃς τὸν κόπον. Ὅσον διὰ τὴν Ἀπορίαν σου, εἶνε ἔλυτος. Κανεὶς ὁ νοῦς δὲν θὰ ἐπήγαιεν ἐκεῖ! Μεγάλῃ καρδίᾳ, ὠρατότατα μοῦ περιγράφεις τὴν νοσταλγίαν σου διὰ τὸ σχολεῖον, φέτος ποῦ δὲν πρόκειται νὰ ξαναπᾶς. Ἡ ἐπισκεψὲς σου μάλιστα εἰς τὰς διδασκαλίας σου, μετ' ἀνεκτικῆς πᾶσι.

Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῶν Παναθηναίων διὰ τὸ Ἐξωτερικόν εἶνε 20 φράγγα τῶρα, (ἀντὶ 25) διότι θὰ ἐκδίδονται μίαν φοράν τὸν μῆνα (ἀντὶ δύο). Ἀπὸ τὰς δύο Ἀπορίας σου, ἢ μίᾳ εἶνε πασίγνωστος· τὴν ἄλλην τὴν δημοσίευω, καὶ ὅποιος τὴν λύσῃ! Λοιπὸν: Mon père est mère de ma mère. Τί θὰ πῇ αὐτὸ;

Βικ Φόλμπερ, διατὶ νὰ μὴ ἀνταλλάσῃς, ἀφοῦ σοῦ προτείνω; Ἄλλοι, διὰ ν' ἀνταλλάσσω, προτείνω αὐτοῖς. Μοῦ γράφεις, ἐπὶ ζηλεύεις τοὺς Ἀθηναίους ποῦ λαμβάνουν τὸ φύλλον κάθε Σάββατον, ἐνῶ σὺ πρέπει νὰ περιμένῃς τὴν Δευτέραν. Μὰ νὰ συλλογίσου. Ἀπὸ Δευτέραν εἰς Δευτέραν δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ἀκριθὲς διάστημα ποῦ εἶνε ἀπὸ Σάββατον εἰς Σάββατον;

Τὸ εἶπα μέσα μου, Φάον, ὅτι θὰ νομίσῃς ἐπὶ σοῦ ἐδημοσίεωσα τὸ διηγηματικὸν σου, ἐπειδὴ παρεπονέθῃς ὅτι δὲν σ' εὐνοεῖ συγχά ὁ κληρός. Καὶ ὅμως, ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἐκεῖνον, τὸ διηγηματικὸν σου ἦτο εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Παράνομα δὲν ἀκούω, οὔτε κανὼν ἐξαίρεσις. Ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν ἐγκαιμῶν,

κριμένων, τραβοῖ κατ' ἐβδομάδα ἑπτὰ, ὅτι κομμάτια (ὅποια πιᾶσῃ τὸ χέρι μου, χωρὶς νὰ ξέρω τίος εἶνε,) τὰ ἐπιθεωρῶ διὰ κανένα λάθος, τὰ κατατάσσω καὶ τὰ στέλνω εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Ἀπὸ αὐτὰ μπαίνουν ὅσα χωροῦν εἰς τὴν Σελίδα, καὶ ἕνα δύο μένουσι διὰ τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ χωριστὰ, γίνεται ἡ κληρώσις τῶν ποιημάτων καὶ τῶν Π. Πνευμάτων.

Σαυθὴ Νεοαῖδα, αὐτὸ τὸ ψευδιώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν. Χαριτωμένο τὸ γραμματικὸν σου, Μπουμπουλίνα, μολοντὶ μοῦ γράφεις τόσα δυσάρεστα. Καὶ πρῶτον ὅτι... βαρεθῆκα τὸ σχολεῖο (πῶς γίνεται;) δεύτερον, ὅτι περᾶναι τὰ παιδιὰ καὶ τιμωρεῖσαι. τρίτον, ὅτι βγαίνεις σὲ μάθημα καὶ λὲς ἀνοήσις... Ἀ, ὄχι! δὲν τὸ πιστεύω! ἀστετεύεται.

Ἀκτὶς Χ. δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω. Τὸ πρῶτον σου γράμμα μετ' ἀπέσεν ἄμεσως καλά. Γράφε μου καὶ ἔνοια σου!

Δοξασμένε Ἑλλάς, ἀδύνατον! Τὰ εἶγα ἄλλοτε καὶ ἠναγκάσθηκα νὰ καταργήσω, διότι καθημερινὸς ἐγεννῶντο παράπονα καὶ ἀντιζηλῖαι. Καὶ ὁ νέος σὰς Γυμνασιάρχης εἶνε πάρα πολὺ καλός. Νὰ ἴδῃς πόσον θὰ τὸν ἀγαπήσῃς. Ὁ διευθυντῆς τῆς «Διαπλάσεως» εὐχαριστεῖ ὅλους ὅσοι τὸν συνευλίθησαν διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς τοῦ ἀδελφῆς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Δορεαί» τοῦ Δοξασμένου Ρῆνου.— «Στὸ κρᾶσι» τοῦ Πλοιάρχου Νέμου.— «Νοσταλγία» τοῦ Τέλλου Ἄγρος.— «Διάφορα τοῦ Πειρατικῆς».— «Τὸ καπέλλο μου» τῆς Γαλήνης.— «Παρακίττα» τῆς Μπουμπουλίνας.— «Ἡ ἐπένοδος» τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως.— «Διάφορα τοῦ Πάθου τῆς Ρόδου».— «Ἐνα πανηγύρι» τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρῆγου.— Ἀνεκτὰ καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδιώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοθεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὸ ἐγκρίνομενα ἢ ἀνανοθεῖμα ἰσχύουν ἀπὸ τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται μετὰ Α ἢ νῆμον εἰνε ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰνε κοιλιαί.]

Νέα ψευδιώνυμα: Πρωτογένεια τῶν Δολογίων, κ. (Σ. Π.). Βασιλεὺς Σαρανθῶν, α. (Ζητῆ ἢ Νέα Ἑλλάς) Σαυθὴ Νεοαῖδα, κ. (Θ. Ε.). Ἰσὸς Ἀράχνης, κ. (Ε. Κ.) Μικρὸς Παγαρίνης, α. (Α. Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξω: ἢ Λάρις τοῦ Ὁραίου (0) μετ' Παναθηναίων Πάθου, Ἀνακίαν—ἢ Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως (0) μετ' Κοιμητοπούλαν, Ασοβίαν Ἑλληνοπούλαν, Ἀγρὸν Μεγεθόλου.— ὁ Δοξασμένου Ρῆνος (0) μετ' Μικρὸν Ἀριστοκρατίδα, Ἀρσίλῃ Σανθούλαν, Χρυσάλλιδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐνα Χιωτῆν (ἔσπευλα, εὐχαριστῶ) Γαλήνην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) καὶ ἐδῶ πρὸς τὸ παρόν, ἤσυχα! Γ. Α. Σούβλαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ξεσπαθώμα). Ἀθανάσιον Λαῖνον (ὃ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ). Δοξασμένου Λεμίου—Ἰσῶς (ἔλαβα τὸ διήγημα σου διὰ τὸν Διαγωνισμὸν, πῶτο-πῶτο) Ἑλληνόπουλον τοῦ Αἴμου (Βραβεῖα καὶ χάρτην λύσεων ἔσπευλα) εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαλέξεις) Σημαίων τῆς Ἀκροπόλεως (ἔσπευλα) καλὸν τὸ Παίγνιον, ἀλλὰ δυστυχῶς, κακοσχεδιασμένον) Δωδωναίων (αἱ παρατηρήσεις ποῦ ἔκαμες εἰς τὸν γραμματοκομιστήν, δὲν ἔσαν διόλου περιτταί· τούναντιόν πρέπει νὰ τὰς ἐπαναλάβῃς,

διότι τὸ λάθος εἶνε ὄλον ἰδικόν του). Ἑλληνικὴ Θεοπέτα (ὃ κ. Φακίων Θεαλὸς εἶνε ὁ μεταφραστῆς τῆς «Ἐξιδέλω μου». ἂν θέλῃ κανεὶς ἐπισημειῶσαι τὸ δημοσίευσῃ καὶ τὴν εἰκὼνα του εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας, πληρῶναι τὰ ἐξοδα τῆς κατασκευῆς τοῦ κλισιὸς καὶ τῆς δημοσίευσσεως, δὲν ἔχω ἀντίρρησην) Ἀπελευθερωθῆν Σουλιωτῆν (εὐγε! ἔτσι νὰ κινῆς καὶ νὰ νικᾷς... ὅλα τὰ μαθήματα!) Ἀτόρητον Εδξανάμ (ἔχει καλῶς) θὰ πῇ συμφωνῶ μετ' ὅσα μοῦ γράφεις; ἢ Ἀλγεβρά μὴ σὲ τρομάξῃ! εἶνε πολὺ εὐκολὴ καὶ... διασκεδαστικὴ φθάνει νὰ σοῦ ἀρέσουν τὰ μαθηματικά). Ἡρώα τοῦ 1913 (ἔσπευλα) θὰ ὑπογράψῃς καὶ μετὰ τὸ δύο: ὄνομα καὶ ψευδιώνυμον) Διχούδαν (μόνον τῶν Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν οἱ λῦται δημοσιεύονται κατ' ἐβδομάδα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὅταν βγαίνουν τὰ ποτελέσματα) Ἡρωϊκὸν Ἀριόνιον (διὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψει αἱ λύσεις τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένα εἰς τὴν ἐπι τούτῳ Χάρτην τῶν Λύσεων) Ἀνθρομην Βαβακιαν (τί ὠραία ἢ ἐπιστολὴ σου!) Σαυθὴν Πομπῆ (περαστὶκὰ, ναί, μὴ κοραϊκῶς τῶρα τὸ γερὰν σου ἄμα γίνη καλά, μοῦ γράφεις). Νόστιμον Ἡμαρ, Πέτρον Τυπάλλον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ὀκτωβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀγούστων—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

486. Αίνυμα

Ταχυδρομικόν χαρτί
Βάρος γίνεται εν τῷ ἄμα,
Ἐνα δέλτα μόνο ἂν βῆγῃ
Καὶ ἂν ἔμῃ ἕνα... γράμμα.

487. Ἀσπὴ

* * * * *
Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
στερῆσκοι διὰ γραμμάτων
οὕτως, ὥστε νάναγινώ-
σκονται ὀριζοντίως ἰχθῆς,

488. Μαγική Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας

- Μαρίκα, πρόσχε! αὐτοῦ ποῦ πᾶς, εἶνε
ἄγριο ζῷο!
- Τί ζῷο, μακαριά;
- Μὰ σοῦ τὸ εἶπα!

489. Κρυπτογραμικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 3 = Ἄρχαιος Στρατηγός.
2 6 7 4 = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
3 8 2 3 4 = Πόλις περσική.

490. Τριπλή Μεσοσηχίς.

Ἐκ τῶν τριῶν μεσαίων γραμμάτων ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀπο-
τελοῦν ζῷον κερασφόρον, τὰ δευτέρα ἀρχαίον
βασιλεῖα, κατέρα μεγάλου ἥρωος, καὶ τὰ τρίτα

491. Ἑλλησοσύμφωνον

ααιοη - ααιοηω - α - αα - ααιοη
Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

492. Γρίφος.

Ω Γῆ! π + οὖν
αἰδ

ΛΥΣΕΙΣ

343. Ὑπερίδης (ὕπερ, δίς.) - 344.
Λέμβος - Λέσδος. - 345. Ἡ φωτιά.
346. Κ Λ Ε Ω Ν 347. Ἐνθῆμοι τὰς εὐ-
Τ Ρ Ο Ι Α εργασίας. (Λαμβάνομεν
Ε Λ Ε Ν Η ἐκ τῆς ἄνω γραμμῆς
Β Ω Ν Ο Σ ἀπὸ ἐν γράμμα ἀριστε-
Ν Ε Ρ Ω Ν ρόθεν καὶ δεξιόθεν, ἔ-
πειτα ἀναγινώσκομεν τὴν κἀθετον ὡς ἔχει,

358. Πισιστρατός (πί, σι, Στράτος)-359.
Σημαία (σὺ μὲ α.) - 360. Λάρος - Λάραρος.
-361. Γάλα - γαλή.
362. Ἄνθρωπος ἀγράμματος ἔξλον ἀπέλε-
κητο. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν
ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) - 363. Ἡ θεία (ἄλη-
ΘΕΙΑ...)- 364. ΜΑΛΤΑ-ΜΥΣΙΑ (Μα-
κεδονία, Ἀγρίον, Λέσδος, Τάχιτος, ἈθηνΑ).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1,40 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,80 διὰ τὸ Ἐξωτ.
Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12,
14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιοδοῦ 2ος, 3ος,
4ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τι-
μᾶται: Ἄδεται φρ. 3 - Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδειας 3,50, χρυσόδ. 6.50
Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, - » 7, -

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν
ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν:
Ἄδεται φρ. 7 - Χρυσόδετος φρ. 10.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως
1912, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδεται φρ. 8 - Χρυσόδετος φρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιχῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοῦς συνηθισμένους μᾶς λεπτά 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαία τὸ τετράσιον. Ἐπιλόγιος ὅσος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλογίστοιαι τῶν 15 πληροῦ-
νται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριεὺς στιχοῦ
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ
ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιχῶν, ἐπιλογίζεται ὡς 83
λέξεις ἀπλᾶ. - Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
ειμιου ἀγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται].

Ὁρᾶντα Μολπή, Ἀνακία, δέχεσθε ἀνταλ-
λαγὴν χαλλωνῶν καὶ τῶν πινῶν ἐναλλάξ;
Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, μὲ γνωρίζεις;
Δάτρις τοῦ Ὁραίου. (ΙΓ', 413)

Κατατασσόμενος ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς
«Νέας Ἑλλάδος» προσκαλῶ ἅπαντα
τὸν Σατανάσκιστον νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν βασι-
λέα του. - Βασιλεὺς Σατανάδων (ΙΓ', 414)

Demoiselle diplomée donne Cours de
diction et de français aux jeunes
filles à 10 francs par mois. Adresse L. C.
Poste restante. (ΙΓ', 415)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΝΩΣΙΣ,

Ἀιοῖζεται ἀντιπρόσωπος Ἀλεξανδρείας
Νίνος Α. Γραμματοπούλου. - Εὐχα-
ριστίας στο Βονοῦ τῆς Μανωλιάσας διὰ
τὰς πολλὰς του ἐνεργείας.
Γραμματεὺς: Πανελλήνιος Πόθος (ΙΓ' 416)

Ἡ «Ἐνωσις» ἐνθουσιωδῶς χαιρετίζει τὴν
Ἐθρυσίαν τῆς «Νέας Ἑλλάδος». Οἱ
Κύριοι τείνουσι τὸ χεῖρι στους ἀδελφούς
Ἑπειρώτας. Ἡ Νίκη εἶνε δική μας. Ὅλοι
ἄσπρο. (ΙΓ', 417)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
ΒΟΥΛΓΑΡΟΦΑΓΟΣ ΕΛΛΑΣ

Ἐποφῆμοι τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας «Κυ-
νοῦ Κόμματος» «Ἐνώσεως» καὶ «Νέας
Ἑλλάδος».
Ὅλοι τὴν λευκὴν σὰς φῆρον στὰ ὄμορφα καὶ
πατριωτικὰ αὐτὰ ψευδώνυμα, τὰ χαραγμένα
στὰ τριεσθὰ τῆς κάλλε Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

ΣΤΗΝ ἙΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΡΗΓΑ,

Οἱ, παιδιά, ν' ἀσπρίστε
Τοῦ Ρήγα τὴν Ἑλλάδα
Κι' ὡς ἐλπογεῖς θὰ πάρεις
Βραβεῖα μεγάλα.
Πανελλήνιος Πόθος (ΙΓ', 419)

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὀδὸς Δώρου 8α
Ὁραὶ ἐπισκέψων 10-12 καὶ 3-5

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

- Βιβλία τεχνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδο-
θέντα ἐπὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».
Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνας) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Δεῦνωμα μικρῶν μουσικῶν,
Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,45
Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1,-
Δέσημ 15 τετραδίων φρ. 2,-
Δέσημ 25 τετραδίων φρ. 3,-
Ἡ Μαργονία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.
Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα)
φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Χρυσόδ. φρ. 5.
Παιδίων Διάλογοι (Κουρτίδων) Σε-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σερὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδίων Θέατρον (Ξενοπούλου)
φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.
Παιδίων Πνεῦμα (3 τομῖδια) ἐκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ,
φρ. 2,50.
Πρόξ & Νινίου (24 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Πυρροπούλης (24 εἰκόνες) φρ.
3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἐπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Φώτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σαμαρταΐδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχίαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάρον ἡμῶν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρεστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Περίοδος Β'. - Τόμος 20ος, Ἐν Ἀθήναις, 12 Ὀκτωβρίου 1913, Ἔτος 35ον. - Ἀριθ. 46

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).
- Μικρέ, τοῦ ἐψιθύριζεν ὁ φύλαξ τὰ
κατάφερα.
- Τί;
- Νὰ φέρω τὸ γέρο σου 'ς αὐτὴ τὴ
σάλα ποῦ εἶμαι ὀλοένα καὶ ποῦ ἦταν.
εὐτυχῶς, ἀδειανή. Μ' ἔβαλαν τώρα νὰ
φυλάξω 'ς αὐτὸ τὸ τμήμα, καὶ μόλις
φύγη ὁ ἄλλος φύλακας, θὰ πάω νὰ σοῦ
φέρω τὸν τυφλό.
- Σε πόση ὥρα;
- Σε μιὰ ὥρα, τὸ πολύ.
- Καλὰ, περιμένω!
Ὁ Μπόμπης κατῆλθε διὰ
τῆς αὐτῆς οδοῦ, ἐπλησίασε
τὸν Γκαγιαρντῶ ἐπὶ τοῦ
ἱκρίου καὶ τοῦ ἀνήγγειλε
τὴν εἰδήσιν.
Ὁ σωματεφύλαξ δὲν ἐ-
φάνη εὐχαριστηθεῖς.
- Μπα! ἔκαμεν ὁ μα-
σκαρᾶς καροῦδεῖ!.. Μιὰ
ὥρα;... Νὰ σὲ περιμένωμε
μιὰ ὥρα, σκαρφαλωμένοι 'ς
αὐτὰ τὰ σανίδια, μέσ' στὸν
ἦλιο;... Ὁραία διασκεδά-
εις; Ἄχ, πῶς θὰ τοῦ τρα-
βήξω ταυτιὰ ἄμα τὸν ζα-
ναϊδῶ!
Ὁ Μπόμπης τὸν καθη-
σῦχασε λέγων, ὅτι δὲν ἦτο
βέβαια στὰ χεῖρι τοῦ φύλα-
κος νὰ τοὺς φέρῃ τὸν γέ-
ροντα ἀμέσως, καὶ ὅτι ἔ-
πρεπε νὰ εἶνε εὐχαριστημέ-
νοι ποῦ τὰ κατάφερα καὶ ἔτσι.
Ὁ Γκαγιαρντῶ ἠγαγκά-
σθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ
Μπόμπης εἶχε δικῶ.
Διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα,
ἠθέλησε νὰ πάρῃ σοβαρὰ
τὸν ῥόλον του ὡς κτιστοῦ
καὶ ἤρχισε νὰ σοβαρίζῃ

τὸν τοῖχον πρὸ τοῦ ὁποῖου
εὐρίσκητο. Ἄλλα δὲν κατώρ-
θωνε παρὰ νὰ ρίχνῃ πηλοῦς
καὶ ἀσθέστας εἰς τὰ μάτια
του, καὶ νὰ γεμίξῃ τὴν πρό-
σοψιν μὲ κάτι ἀνώμαλα ἐξογ-
κώματα, τὰ ὅποια ἀπὸ κάτω θὰ
ἐφαινοῦντο πολὺ ἀσχημα.
Ὁ Μπόμπης ὁμῶς ἔχερ-
σιμοποίησε καλλίτερα τὸν και-
ρὸν του.
Κατέστρωσε μὲ τὸν νοῦν
του ἕνα σχέδιον, τὸ ὅποιον
ἐπρόβλεπεν ἀληθῶς γόνιμον φαν-
τασίαν καὶ τόλμην μεγάλου
στρατηγῶ.

«Κύριε κόμη, εἶμαι ὁ μικρὸς τζόκευ τοῦ δουκὸς
Λωζέν...» (Σελ. 366 στ. β'.)

ἱκρίον, ἠνοίγοντο ἐξ παράθυρα. Τὰ τρία
εἶξ αὐτῶν, προφανῶς παράθυρα κελίων,
ἦσαν κατὰκλειστα. Δύο ἄλλα, στολι-
σμένα μὲ λευκὰ παραπετάσματα, ἐφαι-
νοντο νάνηκουν εἰς αἰθουσαν ὀλίγον συ-
χναζομένην τὸ δὲ ἔκτον ἦτο ἐκεῖνο, εἰς
τὸ ὅποιον εἶχε φανῆ πρὸ ὀλίγου ὁ φύλαξ.
Ὁ Μπόμπης, μετρώων τώρα διὰ τοῦ
βλέμματός τὴν ἀπόστασιν, ἢ ὅποια ἐχώ-
ριζε τὸ παράθυρον αὐτὸ ἀπὸ τὸ μέρος
ὅπου εὐρίσκητο, ἐψιθύριζεν:
- Ἀδύνατο!... εἶνε πολὺ ψηλά!..
Ἐπιτέλους δὲν ἐκρατήθη καὶ, ἀποτα-
θεῖς πρὸς τὸν σύντροφόν του, βασιανίζό-
μενον ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, τὸν ἠρώτησε:
- Μίστερ Γκαγιαρντῶ, θὰ μπορού-
σατε νὰ δεχθῆτε στὴν ἀγκαλιά σας ἕνα
ἄνθρωπον ποῦ θὰ ἐπέφερε ἀπὸ κατ' ἐπὶ-
πῶν;
Ὁ ἀχθοφόρος ἐκύτταξε τὸν μικρὸν
τζόκευ, ὡς διὰ νὰ μαντεύσῃ διὰ τί τὸν
ἠρώτα, καὶ ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως:
- Ἐγώ; θὰ μπορούσα νὰ δεχθῶ ὅποι-
δῆποτε βαρὸς ἀπ' ὁποιοῦδήποτε ὕψος.
- Καλὰ λοιπὸν, ἀπεκρίθη χαρομέ-
νος ὁ Μπόμπης, ὁ γέροντας μας θὰ δρα-
πετεύσῃ εὐθὺς ἀπόψε!

«Μικρέ, τὰ κατάφερα!»
(Σελ. 365, στ. α'.)